פרשת משפטים - >gnorts<לא נפרדים מהרב>/gnorts<

ובסוף פרשתנו מספרת התורה על ציווי הקב"ה למשה לעלות להר סיני לקבל את לוחות העדות, "ויעל . אלא)שמות כד, יח(משה אל ההר ויכס הענן את ההר... ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה" שבזה אנו מוצאים דבר פלא, אשר לא לבדו הלך משה אל ההר כי אם בלוויו של יהושע, כמו שכתוב: "ויקם .)שם, פס' יג(משה ויהושע משרתו ויעל משה אל הר האלקים"

ומפרש רש"י: "לא ידעתי, מה טיבו של יהושע כאן? ואומר אני, שהיה התלמיד מלוה לרב עד מקום הגבלת תחומי ההר שאינו רשאי לילך משם והלאה, ומשם ויעל משה לבדו אל הר האלהים. ויהושע נטה שם אהלו ונתעכב שם כל ארבעים יום, שכן מצינו כשירד משה וישמע יהושע את קול העם ברעֹה)בעגל(, למדנו שלא היה יהושע עמהם".

אולם עדיין צריך להבין: אם כל כוונתו של יהושע היתה ללוות את משה בהליכתו להר ובחזרתו למחנה, מדוע אם כן נותר בתחתית ההר כל הארבעים יום, הרי יכל לחזור לביתו וכעבור ארבעים יום לשוב להר כדי ללוות את משה בחזרתו?

אלא שבליבו של יהושע האיר סוד עצום, שכל חיות האדם נמשכת לו מרבו, ובהמשכה זו תלויה הארת נשמתו והשגתו בעבודתו הרוחנית, ואף הצלחתו בכל ענייניו הגשמיים. ולכן כשנודע ליהושע שרבו הולך להר סיני למשך ארבעים יום ויהיה המחנה ריק ממנו, הבין כי לא יוכל להתקיים במצב שכזה בשום אופן. ולא מצא לו יהושע עצה אחרת כי אם ללכת עם משה, ולהמתין לו במקום הקרוב ביותר אשר יורשה לו על פי ה' להתקרב כדי שיהיה קרוב לרב עד כמה שניתן, ובזה לא נפסקה לו אף לרגע אחד המשכת החיות מרבו הקדוש.

ובזכות דביקותו של יהושע במשה רבו, ניצל מעוון העגל שהיה במחנה ישראל בסוף הארבעים יום, שהרי באותו זמן הוא כלל לא היה במחנה אלא שהה בתחתית ההר. כי עצם פרדתם של עם ישראל ממשה במשך אלו הארבעים יום, היא שגרמה להם לרדת ממדרגתם ולחטוא בעגל, ואילו יהושע שנותר דבוק ברבו ניצל.

ועל כן קודם פטירתו של משה מן העולם, כשחשב משה בדעתו מי הוא האדם הראוי ביותר מבין כל חכמי ישראל למלאות את מקומו בהנהגת העם, שמא בניו ירשו את כבודו או חכם גדול אחר, להפתעתו הרבה . וכפי)במדבר כז, יח(הורה לו הקב"ה: "קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו" : "בניך ישבו להם ולא עסקו בתורה. יהושע הרבה שרתך והרבה חלק)במדב"ר כא, יד(שמבואר במדרש לך כבוד, והוא היה משכים ומעריב בבית הוועד שלך, הוא היה מסדר את הספסלים, והוא פורס את המחצלאות. הואיל והוא שרתך בכל כחו, כדאי הוא שישמש את ישראל, שאינו מאבד שכרו, קח לך את .)משלי כז, יח(יהושע בן נון, לקיים מה שנאמר: 'נוצר תאנה יאכל פריה'"

: "האהבה היא רוח החיים בעבודת החסידות.)היום יום כו' שבט(וכך כתב הרבי מליובאוויטש זיע"א)האהבה היא(החוט המקשר את החסידים בינם לבין עצמם, והחוט המקשר את הרבי עם חסידים,

וחסידים עם הרבי. זהו גם בדרך "אור ישר" וגם בדרך "אור חוזר", אין לזה כל מחיצה, זהו מעל להגבלת מקום וזמן".

כלומר שככל שהחסיד אוהב את רבו)בבחינת "אור ישר"(, כך גם רבו מקרבו ומחזיר לו אהבה)בבחינת "אור חוזר"(, ולאהבה זו של הרבי לחסיד אין כל מחיצה, והיא מעל להגבלת מקום וזמן, כך שזה לא משנה היכן החסיד נמצא בעולם, רבו הק' רואה ומרגיש אותו, וממשיך לו ישועות נפלאות בכל המצטרך לו, ובלבד שלא יפריד החסיד את דביקות אהבתו לרבו.

